

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 259/2024-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Gabrielou Trnkovou, advokátkou, Námestie SNP 75/26, Zvolen, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2Tpo/9/2024 z 20. marca 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. mája 2024 namieta porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Ústavnému súdu tiež navrhuje, aby označené rozhodnutie všeobecného súdu zrušil a vrátil mu vec sťažovateľky na nové konanie, a priznal sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľke je vedené väzobné trestné stíhanie pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona, v rámci ktorého sťažovateľka požiadala 25. apríla 2024 o prepustenie z väzby a jej nahradenie písomným sľubom a dohľadom probačného a mediačného úradníka za súčasného uloženia primeraných obmedzení a povinností s kontrolou ich dodržiavania prostredníctvom technických prostriedkov. Okresný súd Zvolen uznesením sp. zn. 0Tp/432/2023 zo 6. marca 2024 (ďalej len „prvostupňové väzobné rozhodnutie“) žiadosť sťažovateľky zamietol a jej väzbu alternatívnymi opatreniami nenahradil. O sťažnosti sťažovateľky podanej proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2Tpo/9/2024 z 20. marca 2024 (ďalej len „namietané uznesenie“), ktorým ju zamietol.

II. Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti formuluje tvrdenie, že sa konajúce súdy riadne nevysporiadali s ňou navrhnutou možnosťou náhrady jej väzby prostredníctvom ponúknutého písomného sľubu a dohľadu probačného a mediačného úradníka za súčasného uloženia primeraných obmedzení a povinností s kontrolou ich dodržiavania prostredníctvom technických prostriedkov. Vzhľadom na uvedené považuje postup oboch konajúcich súdov pri rozhodovaní o jej osobnej slobode za porušenie jej označených práv zaručených ústavou a dohovorom.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti formuluje námietku porušenia jej základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru v rámci väzobného konania týkajúceho sa rozhodovania o jej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu a jej nahradenia alternatívnymi opatreniami.

5. Ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného na súdnu ochranu pri pozbavení osobnej slobody z titulu väzby, ktoré zahŕňa požiadavku urýchleného rozhodovania o jej zákonnosti, ako aj právo obvineného nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje s právami vyplývajúcimi z čl. 5 ods. 3 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08).

6. Rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva jednoznačne vymedzila záver, že záruky čl. 6 dohovoru sa v „trestných“ veciach týkajú len konaní, v ktorých sa rozhoduje o „oprávnenosti“ obvinenia („bien-fondé“) a nevzťahujú sa na mnohé konania súvisiace s trestným stíhaním, ktorých predmetom nie je rozhodovanie o oprávnenosti obvinenia, t. j. rozhodovanie o vine a treste. Vychádzajúc z uvedeného režimu čl. 6 dohovoru nepodlieha (okrem iného) rozhodovanie o väzbe (Neumeister c. Rakúsko z 26. 6. 1968 a Matznetter c. Rakúsko z 10. 11. 1969). Procesné garancie pri súdnej kontrole väzby poskytuje čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru. Obdobne na to poukazuje judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ods. 1 a ods. 5 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07). Procesnoprávne garancie vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež z čl. 6 ods. 1 dohovoru sa týkajú tej časti trestného konania, ktorej predmetom je rozhodovanie o samotnom trestnom obvinení (resp. o obžalobe) osoby, a nie sú priamo aplikateľné na konanie týkajúce sa väzby.

7. Ústavný súd zdôrazňuje, že s prihliadnutím na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky z hľadiska vymedzenia sťažnostnej námietky príslušným článkom ústavy a dohovoru vychádzal

z petitu ústavnej sťažnosti, v ktorom sťažovateľka subsumovala svoje námietky pod čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi namietaným uznesením krajského súdu vydaným v konaní o väzbe a obsahom čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru spôsobenej neaplikovateľnosťou čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru na väzobné konanie boli sťažovateľkou formulované námietky porušenia uvedených článkov ústavy a dohovoru dotknutým rozhodnutím krajského súdu posúdené ako zjavne neopodstatnené a ústavná sťažnosť bola odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

9. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. mája 2024

Peter Molnár
predseda senátu